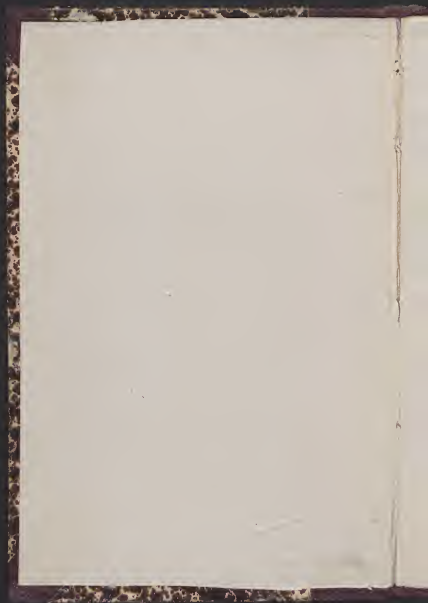
Stephán Jónsson
Theol. Stud.

Kh. 1805.

Mælt

eptir

Stephán Jónsson,

Theologiæ Studiosum,

sem andadiz þrítugasta dag

Martii Mánadar 1805,

oc

jardadiz fimm døgum sídar ad Trinitatis kirkin

i Kaupmannahøfn.

af

hans syrgiandi bródur

Steingrími Jónssyni.

Kaupmannahøfn.
Prentat af Joh. Rud. Thiele.

Sva bídu vér,
baud inn hæsti,
hverr sér audinn
aldur-tila:
Sva géck nú
und græna torfu
sifiadr mér
oc samlendr
lærdóms idnar-
úngr sinni:
frá ec-hann átta
fyrri aldar
ári borinn
of sis tugu.

Vor blíd fedgin
børn áttu tíu,
haraf sis
hroska nádu.

Sá vaneigum
veittiz hagr,
med fulltíngi
fremdar manna,
til háskóla
i Hilmis gardi
ockur tvo fengu
utan senda.

Var sá hinn hyggi
væns manns efni,
námgiarn, lærdóms
listum gefinn,
skynríkr, hygginn,
skír umdæmis,
at verki hvaro
vandr, idinn:
margs var hann fyndinn
er mentum sætti,
athygli nær
ællu lédi.
Æ gódgladr,
gamni hreifdi,
atqvædum, ef

ſva undir þar,
lagórdr þegar
í lióð ſneri.
Lióſa raun
lét þuggædis,
oc mannkoſta
merki ótalin,
tryggr, geymdi
trúnads, ſliku
vann ſér áſt
oc vina hylli.

Þá híngat kom,
hug á lagdi
bodin víſindi
oc bók frædi,
uns vid lof,
ár þit fyrſta,
leyſt hafdi þriár
lærdóms raunir.
Hóf þá idkan
helgra fræda,
undir atteſtats,
at ver nefnum.

Sótti hann brátt,
sorg er at telia,
sýki brióśts,
sárar kramir,
þeim líknar ráð
ei létta máttu,
né fiørlesti
forða bráðum.
Lík hann lagðiz
at laugar morgni,
sá i føstu var
fimti talinn.

Sá ec þar á,
sút unwafðiz:
at missa þess,
ec miec unna;
þess lífsvanar
lúta moldir,
er lifði mér
at lyst oc yndiz
at missa þess,
minnar æfi
er bót aldreigi

bída myndi.
Lifdu vid jafnan
lyndis samir,
oc umtumz allar
æfi-stundir;
Þat eitt bádum
Þótti sæmast,
vid Þeckingu
Þróaz gódu,
vera heldr
enn virdaz slikir.

Hanns dánar fregn
daprar alla
venzla menn
oc vini góda;
enn siálfann mest
er sogu ber,
siónar vottr,
af sótt oc dauda.
Sorg er mikil,
at sakna Þess,
er sínum var
til sóma oc gledi;

sem vonir gaf,
verda kynni
fóstur=jørdu
til fagnads nota.

Leiddr var sídan
liúfr sisi
í þrenning' kendrar
kirkiu gardi;
þar med frídri
fylgd vidstaddr
leit ec til hvíldar
lagdann nidr.

Var þá sem qveddut
klocku gédi
ástvinir tveir
efsta sinni;
þó veit ec blíds
barms missi
vors alfødur
at vild ordinu:
líf gaf oc tók,
lét helfarir

byrjun betra lífs
börnum sínum;
enn þreyendum,
þó þúngt falli,
huggun, harmabót,
happa vonir.

Lét ec sva ummælt
at láti hlýra,
Sæla Stephán's,
sárum móði.
Hanns signir bein
sofi i fridi!
siálfr endalauss
ynads nióti! —

